

Forslag

til

Lov om den amtskommunale beskatning.

Fremsat den 10. november 1955 af *Thisted Knudsen, Henry Christensen, Erik Eriksen, From, Jørgen Gram, Thorkil Kristensen, Sønderup og Øllgaard.*

§ 1.

Stk. 1. Det beløb, der ifølge det af amtsrådet vedtagne overslag vil være at udskrive som skat til amtskommunen, tilvejebringes dels ved opkrævning af grundskyld og ejendomsskyld efter de for udskrivning af skat til amtskommunen hidtil gældende regler, dels ved udskrivning på de under amtsråds-kredsen hørende kommuner, heri dog ikke medregnet de bornholmske købstæder samt Christiansfeld og Nordborg flækker. Den del af det vedtagne udskrivningsbeløb, der således skal pålignes kommunerne, skal i hver amtskommune udgøre et beløb svarende til den på amtskommunens budget optagne udgift til sygehusvæsen, der forudsættes dækket af skatteudskrivningen i det pågældende år.

Stk. 2. Til sygehusudgifter henregnes alle anlægs- og driftsudgifter, herunder udgifter til forrentning af og afdrag på lån og til hensættelser til og restitution af fonds til sygehusformål efter fradrag af alle indtægter, herunder tilskud fra den fælleskommunale udligningsfond.

Stk. 3. Eventuelle forskelle mellem det i det enkelte regnskabsår på kommunerne udskrevne beløb og det faktisk til sygehusvæsen medgæede reguleres ved fastsættelsen af udskrivningsbeløbet i det påfølgende eller senest det næstfølgende regnskabsår.

Stk. 4. Ved fastsættelsen af udskrivningen på kommunerne bortses fra eventuelt statstilskud til nedsættelse af den amtskommunale grundskyld i henhold til § 8 i lov nr. 188 af 20. maj 1933.

§ 2.

Stk. 1. Den del af amtskommunens skattebehov, der efter reglerne i § 1 skal udskrives på amtsråds-kredsens kommuner, fordeles på disse i forhold til de samlede indkomst-beløb i hver enkelt kommune i det foregående skatteår, således som disse indkomst-beløb opgøres til brug ved den mellemkommunale refusion, jfr. bestemmelserne i § 76, stk. 2 a, i lov om offentlig forsorg, jfr. lovbekendtgørelse nr. 311 af 23. september 1954.

Stk. 2. Det beløb, som udskrives på den enkelte kommune, indbetales af denne til amtskommunen med en fjerdedel ad gangen, senest henholdsvis den 15. september, 15. december, 15. marts i vedkommende regnskabsår og 15. juni i det følgende regnskabsår.

§ 3.

Stk. 1. Det beløb, der skønnes fornødent til dækning af den enkelte kommunes tilsvær til amtskommunen i medfør af § 2, tilvejebringes af kommunalbestyrelsen ved forhøjelse af det skattebeløb, som efter kommunens overslag for vedkommende regnskabsår skal udskrives som skat til opholdskommunen. Den heraf følgende forhøjelse af kommunens ligningsprocent benævnes den amtskommunale ligningsprocent og anføres særskilt i skattekvitteringen.

Stk. 2. I tilfælde, hvor en skatteyder er pligtig at udrede skat til erhvervskommunen i medfør af kapitel III i lov nr. 28 af 18. februar 1937 vedrørende personlig skat til kommunen, skal der ved de i lovens §§ 27

og 28 foreskrevne beregninger bortses fra den del af opholdskommuneskatten, der svarer til den amtskommunale ligningsprocent.

§ 4.

Indenrigsministeren bemyndiges til at

fastsætte de nærmere regler for gennemførelsen af denne lov.

§ 5.

Denne lov har første gang virkning for regnskabsåret 1956—57.

Bemærkninger til lovforslaget.

Lovforslaget svarer ganske til det den 26. april 1955 fremsatte lovforslag.

Til § 1.

Medens amtskommunerne efter de gældende regler alene kan dække deres skattebehov ved udskrivning på de i amtskommunen beliggende faste ejendomme, foreslås det ved nærværende lovforslag, at den på amtskommunens sygehusvæsen faldende andel af skatteudskrivningen tilvejebringes ved udskrivning på de kommuner, hvori der efter de gældende regler svares ejendomsskyld og grundskyld til amtskommunen, d. v. s. samtlige sognekommuner, herunder Gentofte kommune og de øvrige københavnske omegnskommuner samt Marstal handelsplads. Københavns kommune, Frederiksberg kommune, købstadkommunerne og de sønderjyske flækker berøres derimod ikke af den foreslåede nyordning.

I paragraffens 2. stk. er angivet, hvilke udgiftsbeløb der lægges til grund ved fastsættelsen af udskrivningen på kommunerne. Til sygehusudgifter henregnes udgifter til amtskommunens egne sygehuse og sygehuse, som amtskommunen er medejer af, herunder tuberkulosehospitaller, folkekuranstalter og sindssygehospitaller, og ligeledes udgifter ved indlæggelser på andre kommuners sygehuse og private sygehuse. Derimod kan ikke medregnes udgifter til tuberkulosestationer og plejehjem for kronisk syge.

Med hensyn til rådigheden over de ved udskrivning på kommunerne tilvejebragte sygehusfonds finder kommunallovgivningens almindelige regler anvendelse.

Til § 2.

Denne bestemmelse fastsætter fordelingen mellem de enkelte kommuner i amtsråds kredsen af det beløb, der efter reglerne i § 1 skal udskrives på kommunerne. Efter forslaget skal fordelingen af beløbet ske i forhold til de samlede indkomstbeløb i kommunerne i det umiddelbart foregående skatteår. Størrelsen af de samlede indkomstbeløb vil variere noget, alt efter som der er tale om skattepligtige indkomster, indkomster, hvoraf statskat beregnes,

indkomster, hvoraf kommuneskat beregnes o. s. v. Som et rimeligt og praktisk fordelingsgrundlag har man foreslået at anvende de indkomstbeløb, der i forvejen opgøres til brug ved beregningen af den mellemkommunale refusion af kommunernes sociale udgifter.

De indkomstbeløb, der herefter kommer i betragtning, er summen af de indkomstbeløb, der i kommunen har været grundlag for ansættelse af personlig skat til opholdskommunen uden forhøjelse eller nedsættelse af nogen art med tillæg af et indkomstbeløb svarende til 10 gange det beløb, der er pålignet i erhvervsskat til kommunen, men med fradrag af et indkomstbeløb, svarende til 10 gange det beløb, hvormed opholdskommuneskatten som følge af erhvervsbeskatning nedsættes for sådanne skatteydere, der tillige er pålignet erhvervsskat til andre kommuner.

Indbetalingen af den enkelte kommunes tilsvær til amtskommunen foreslås foretaget til de terminer, hvori kommunerne afregner statsindkomstskatterne med statskassen, således at beløbet indbetales med en fjerdedel ad gangen hvert år, senest henholdsvis den 15. september, 15. december, 15. marts og 15. juni, jfr. forslagens § 2, stk. 2. En sådan regel vil for de enkelte kommuners vedkommende være langt den mest praktiske, idet kommunerne i forvejen er fortrolige med disse indbetalingsterminer, ligesom indbetalingerne i begge tilfælde skal ske til amtstuen. Den foreslåede indbetalingsmåde vil derimod i overgangsperioden muligvis medføre nogen likviditetsvanskelighed for amtskommunerne, idet de amtskommunale ejendomsskatter efter de gældende regler indbetales 2 gange årligt med halvdelen senest den 30. juni og halvdelen senest den 31. december. Tænker man sig, at en amtskommune i et skatteår skal udskrive ialt 5 mill. kr., hvoraf 2 mill. kr. skal pålignes kommunerne, vil amtskommunen, i stedet for som hidtil at få 2,5 mill. kr. i kassen den 30. juni, kun få 1,5 mill. kr. i kassen pr. denne dato, medens den resterende million kroner først indbetales med 500 000 kr. den 15. september og 500 000 kr. den 15. december.

Det tilsvarende, der skal udredes af kommunerne, skal — som det fremgår af forslaget § 3 og bemærkningerne hertil — tilvejebringes af disse ved forhøjelse af opholdskommuneskatten, og da det ikke ville være rimeligt at forlange tilsvaret indbetalt, forinden de hertil bestemte midler er indgået i de kommunale kasser, kunne der — som det tidligste — være tale om at foreskrive indbetalinger fra kommunerne umiddelbart efter udløbet af de i hver kommune gældende terminer for opkrævning af opholdskommuneskat. Da såvel tidspunkterne for som antallet af disse opkrævningsterminer veksler stærkt fra kommune til kommune — også indenfor det enkelte amt — ville det imidlertid være ret upraktisk at knytte indbetalingen af tilsvaret til opkrævningsterminerne, og fælles indbetalingsterminer for hele landet ville af hensyn til de kommuner, der opkræver kommuneskatten i tiendedelsrater med indbetaling af første tiendedel pr. 20. juli, ikke kunne fastsættes til tidspunkter, der ligger væsentligt før de kvartårlige afregningsterminer for statsindkomstskatterne.

Man har derfor fundet det rigtigst at blive stående ved de foreslåede kvartårlige indbetalingsterminer, uanset de likviditetsvanskeligheder, en sådan ordning eventuelt kan medføre for enkelte amtskommuner. Det bemærkes herved, at en eventuel forringelse af likviditeten i overgangsperioden skønnes at være af mindre væsentlig betydning i sammenligning med de fordele, amtskommunerne vil opnå ved den foreslåede nyordning.

Til § 3.

I paragraffens stk. 1 foreslås det, at det beløb, som det efter § 2 påhviler den enkelte kommune at tilsvare til amtskommunen, skal pålignes kommunens indkomstskatteydere ved forhøjelse af det beløb, der efter kommunens overslag skal udskrives som opholdskommuneskat i vedkommende skatteår. Det ligger heri, at det beløb, kommunen skal fremskaffe til dækning af tilsvaret, skal holdes udenfor de indtægter, hvis fordeling mellem person- og ejendomsbeskatningen bestemmes ved kommunens ligningsforhold. Ved denne ordning, hvorved det alene bliver indkomsterne, der skal bære tilsvaret, opnås det, at den lettelse i den amtskommunale ejendomsbeskatning, som forslaget tilsigter, ikke reduceres ved forøgelse af ejendomsbeskatningen i de enkelte kommuner.

Den foreslåede ordning har endvidere den fordel, at udvidelsen af amtskommunernes beskatningsgrundlag til også at omfatte indkomsterne sker uden indførelse af en ny indkomstskat.

Af hensyn til skatteydernes interesse i at kunne

se, hvor stor en del af den pålignede opholdskommuneskat der udredes til amtskommunale formål, har man fundet det naturligt at foreslå, at den hertil svarende andel af ligningsprocenten anføres i skattekvitteringen (skattebilletten) under betegnelsen „amtskommunal ligningsprocent“.

Bestemmelsen i paragraffens stk. 2, hvorefter der ved erhvervsskatteberegning skal bortses fra den del af opholdskommuneskatten, der svarer til den amtskommunale ligningsprocent, er fundet nødvendig af hensyn til forholdet mellem de heromhandlede kommuner og kommuner, hvor der ikke finder amtskommunal beskatning sted, og hvor der selvfølgelig ikke bliver tale om forhøjelse af personbeskatningen efter reglen i paragraffens stk. 1.

De gældende erhvervsbeskatningsregler bygger på en kombination af reglerne om skattedeling og om forskelsskat, således at en erhvervsskatteyder i samlet skat af den erhvervsskattepligtige del af indtægten kommer til at udrede et beløb, der svarer til skatten i den af kommunerne, der har den højeste beskatning. Det samlede skattebeløb fordeles mellem opholdskommunen og erhvervskommunen, og fordelingsreglerne er således indrettet, at jo større beskatningsmæssig forskel der er på de to kommuner, desto større bliver den andel af det samlede skattebeløb, der tilfalder den „dyreste“ af kommunerne. Det følger heraf, at den forhøjelse af opholdskommunebeskatningen, som i medfør af paragraffens stk. 1 vil indtræde i sognekommunerne, vil kunne påvirke indtægtsforholdene i andre kommuner, der ikke berøres af den foreslåede nyordning. Spørgsmålet vil navnlig have betydning for bykommuner med forholdsvis mange erhvervsskatteydere, og da der for sådanne kommuner vil kunne blive tale om ret følelige indtægtstab, har man fundet det rigtigst i forslaget at fastsætte, at den forhøjelse af de kommunale ligningsprocenter, der følger af, at en del af amtskommunernes skattebehov udskrives på kommunerne, ikke skal få indflydelse på erhvervsskatteberegningen. Det bemærkes i denne forbindelse, at de med nærværende lovforslag foreslåede bestemmelser alene tilsigter en — delvis — omlægning af beskatningen til amtskommunen, og at den foreslåede nyordning derfor ikke bør få virkning for de kommuner, i hvilke amtskommunal beskatning ikke finder sted.

For personer, der er bosat i kommuner, der omfattes af nyordningen, men som svarer erhvervsskat til kommuner, der ikke berøres af denne, vil reglen i stk. 2 betyde, at de pågældende skatteydere i alle tilfælde må bære forhøjelsen af opholdskommuneskatten på lige fod med kommunens øvrige skatte-

ydere, idet skatteforhøjelsen ikke i noget tilfælde vil medføre nedgang i erhvervsskatten.

For den i kap. IV i lov nr. 28 af 18. februar 1937 vedrørende personlig skat til kommunen omhandlede, såkaldte „uegentlige erhvervsskat“ skønnes der ikke at være anledning til at foreslå en tilsvarende regel, og denne skat vil i de af nyordningen berørte kommuner følgelig være at beregne med den i

medfør af reglen i paragraffens stk. 1 forhøjede ligningsprocent.

Til § 4.

Af hensyn til de administrative foranstaltninger, som den foreslåede nyordning vil nødvendiggøre, har man fundet det rigtigst at optage en bestemmelse, der bemyndiger indenrigsministeren til at fastsætte de nærmere regler for lovens gennemførelse.